

III Compendi de discursos del pubillatge català

Discursos emesos entre
novembre de 2024 i octubre de 2025

Benvolguts i benvolgudes,

Aquest compendi que teniu a les mans és el fruit d'una iniciativa que va néixer fa tres anys, arran del suggeriment d'una alcaldessa que ens va fer adonar de la importància de recollir i preservar les paraules del jovent que forma part del pubillatge català. Des del Foment del Pubillatge Català, vam assumir aquell repte amb il·lusió i compromís: donar veu, forma i continuïtat al pensament dels nostres joves, que amb coratge i convicció s'adrecen a les places i escenaris del país per compartir allò que els mou, els preocupa i els inspira.

Així, aquest recull de discursos no és només un document, sinó també una memòria viva del pubillatge. En ell trobem les idees, les inquietuds i els valors que els i les joves han volgut expressar en veu alta: reflexions sobre la identitat, la cultura, la llengua, la igualtat, la sostenibilitat i tants altres temes que defineixen la seva mirada sobre el món.

L'objectiu és doble. D'una banda, deixar constància de quins són els temes que han marcat el pensament del pubillatge en aquest moment històric; de l'altra, fer arribar aquestes veus a les autoritats, institucions i ciutadania, perquè escoltar el jovent és essencial per entendre el present i construir el futur.

Us convidem, doncs, a llegir aquestes paraules amb atenció i sensibilitat. Darrere de cada discurs hi ha una veu jove que parla en nom d'una generació i d'una tradició que continua viva, compromesa i plena d'esperança.

A continuació us deixem amb aquest recull de discursos del pubillatge català de 2024 a 2025.

Arnau T. Akhtar i Bertran
President del Foment del Pubillatge Català
27 d'octubre de 2025

Discursos dels títols nacionals

Èlia Rodríguez Gay

20 anys

Pubilla de Tordera 2023, pubilla del Maresme 2024 i pubilla de Catalunya 2024

Balsareny

10 de maig de 2024

Autoritats, membres del Foment del Pubillatge Català, balsarenyencs i balsarenyenques, pubillatge i gent d'arreu, sigueu molt benvinguts a Balsareny, poble de tradició i compromís.

Amb l'arribada del bon temps, les festes i les ganes de desconexió, molts joves viuen una realitat força diferent: l'estrès, el cansament i la pressió que envolta les últimes setmanes del curs. La raó és que s'acosten els exàmens finals, les entregues, les exposicions... Un moment que, en comptes de ser de celebració i descans, per a molts es converteix en una cursa sense fi.

Això té un nom: pressió acadèmica. També té una simptomatologia: nits sense dormir, fulls plens de marques de subratlladors, dubtes constants i una sensació de pes més enllà dels llibres. No és una pressió visible, però es percep en cada mirada cansada, en els silencis de les biblioteques i en les respiracions accelerades abans d'un examen.

La pressió acadèmica, avui, és gairebé una forma d'ansietat col·lectiva.

Ens han ensenyat que el nostre futur depèn d'un número, d'una nota de tall, d'una elecció de grau feta amb prou feines als disset anys. I aquest pes, aquesta càrrega invisible, genera por. Por de no arribar, de decebre les expectatives, de no estar a l'altura. I així, ens trobem atrapats en una xarxa de resultats, valors i èxits que, sovint, ni tan sols són nostres, sinó imposats per un sistema que no sempre reconeix la nostra individualitat i el nostre camí únic.

Ja n'hi ha prou de la creença que els resultats acadèmics són sinònim d'èxit. Com deia Albert Einstein: "No tot el que es pot comptar compta, i no tot el que compta es pot comptar." El valor real d'una persona no es mesura només per les seves qualificacions, sinó per la seva humanitat, la seva passió i la seva capacitat de transformar-se i aportar al món de manera única.

Visca el pubillatge, i Visca Catalunya!

Biel Ribalta Sánchez

22 anys

Hereu de Monistrol de Montserrat 2023, hereu de la Catalunya Central 2024 i hereu de Catalunya 2024

La Valldan

23 d'agost de 2025

En primer lloc, voldria saludar tots els veïns i veïnes de la Valldan, les autoritats, els membres del Foment del Pubillatge Català i el pubillatge vingut d'arreu. Gràcies per donar-me l'oportunitat de poder-me expressar des d'aquest escenari: és un goig immens formar part de la festa major d'un poble que respira tanta identitat, orgull i història.

En aquest lloc tan privilegiat, envoltats de la serra de Queralt, l'ermita de Sant Pere de Madrona i el caliu de la gent del Berguedà, voldria compartir amb vosaltres una reflexió nascuda del temps que he passat amb els vostres representants: l'Oriol, la Bruna, en Climent i la Meritxell. Una reflexió sincera, que m'ha ajudat a reafirmar d'on venim i, sobretot, allò que ens fa sentir orgullosos de casa nostra.

L'essència d'un poble no neix només d'una institució, sinó del cor i de la vida compartida de tota la seva gent.

Tots vosaltres m'heu ensenyat que la Valldan és molt més que un nucli: és identitat i tradició. Amb les vostres caramelles, els goigs de Sant Bartomeu, la festa major i aquella tradició tan nostra que és el pubillatge, heu mostrat com la cultura uneix i reafirma d'on venim, perquè el vostre llegat no s'apagui mai.

Faig referència a un llegat que s'inicia l'any 1984 amb les primeres pubilles de la Valldan —Montserrat Saura Tarrés, Glòria Torner Vilana i Josefina Planas Coll. Avui tornem a celebrar aquesta tradició que, amb orgull i emoció, elles tres van iniciar i que ha fet possible que, amb el pas dels anys, gran part de Catalunya reconegui el vostre sentiment amb i pel vostre poble.

Per això, us demano un fort aplaudiment per la vostra història, per les vostres tradicions i per tots aquells que les manteniu vives. Perquè gràcies a vosaltres, gent forana com jo podem conèixer d'on veniu i qui sou.

I per anar acabant, vull agrair-vos l'oportunitat de conèixer-vos i de viure aquesta experiència, tot recordant —i reivindicant— que la germanor i la cooperació són eines indispensables per mantenir viva una història feta d'esforç, identitat i nació. Perquè amb la cultura i els nostres símbols hem de caminar junts, acollint la diversitat com a font de riquesa, i mostrant allò que ens defineix, tot alçant amb orgull i força una elegant senyera, que ens farà ser més triomfants.

I, finalment, a tots quatre —Oriol, Bruna, Climent i Meritxell—, gràcies per la vivència compartida, pels records i per l'estima.

Espero que les vostres petjades siguin un far que guiï el vostre relleu. Perquè heu sabut transmetre tot aquest llegat, fent que la Valldan sigui més que un poble: transmetent un gran sentiment i convertint-lo en un gran record.

Maria Cañabate Bernadas

20 anys

Pubilla de Navàs 2023, segona dama de la Catalunya Central 2024 i pubilla de les comarques barcelonines i primera dama d'honor de Catalunya 2024

Puig-Reig

9 de novembre de 2024

Pubillatge, membres del pubillatge català, autoritats, purretxencs, purretxenques, permeteu-me adreçar unes quantes paraules cap a vosaltres i sobretot cap als quatre protagonistes que tinc en aquest escenari.

Tot i ser de Navàs cal dir i reconèixer que Puig-Reig és un territori molt ric, ple d'història de templers, de riu Llobregat, de corrida, de sentiment patumaire i de sons de sirenes i telers que encara avui dia si t'endinses pels carrers de les colònies tèxtils de ben segur que ho pots sentir i no només amb l'oïda.

Seguint aquest fil avui m'agradaria donar veu i lloc a totes les dones que per necessitat primer i més tard per la voluntat de la independència econòmica, han exercit tasques fonamentals en diversos sectors productius, la majoria d'elles sense el reconeixement que es mereixen.

La industrialització va ser per Catalunya una de les millors èpoques, aquest període també va ser molt important per les colònies tèxtils —aquí a Puig-Reig en podem trobar set—, micropobles que es van convertir en la viva representació del sistema capitalista. No sé si mai heu sentit el soroll dels telers funcionar, jo personalment el descriuria com estrident, que fa mal a les orelles i molt alt, un soroll que penso que és la viva representació de com amb el temps hem acabat silenciant les experiències de les dones que es trobaven dins les fàbriques, aquelles, les que realment feien moure i funcionar totes les màquines. Esclaves d'un sistema, una jerarquia i una religió que les obligava a deixar-se les mans entre els fils i les orelles sense oïda per a servir a uns pocs ignorants de la dura realitat que totes aquestes patien dia sí i dia també.

Als anys vuitanta, però, es van tancar la majoria de les fàbriques i amb elles les històries i reivindicacions de milers de dones, històries de totes aquelles que treballaven hores interminables i a més tiraven endavant la seva família. Situant el treball reproductiu moltes vegades a l'espai privat on requeia sobre elles. Aquestes petites grans accions les feien de manera discreta i silenciosa, per procurar de no alçar massa la veu i tenir repercussions de més, però amb un reconeixement cabdal i honorable que avui dia s'ha de nomenar. Els amos de les colònies tèxtils van ser homes i en la història de Catalunya podem trobar només una colònia on la propietària i fundadora n'era una dona, la colònia Bassacs de Gironella, Raimunda Bassacs i Fornells n'és la protagonista.

Així doncs, la dona treballadora, històricament no només ha estat silenciada amb el soroll dels telers sinó que ha hagut d'ocupar posicions laborals menys considerades, jornades plenes de pols, humitat i esgotadores i amb escasses o nul·les oportunitats per ascendir laboralment.

Ara és el moment en què totes nosaltres alcem la veu per aquelles que no van poder per por de càstigs assegurats dins de les fàbriques o represàlies, moltes vegades dins del matrimoni, ara és on donem gràcies a totes les àvies, mares i filles per sobreviure l'infern de les sirenes. De la mateixa manera que el territori on ens trobem té totes aquestes parts úniques i especials, podem veure-ho reflectit en els quatre representants que tenim aquí avui. Cadascun diferent, però que quan s'ajunten formen Puig-Reig, únic i especial, que deixa empremta allà on passa.

Visca totes les dones presents! Visca Puig-Reig! Visca la Catalunya Central! I visca Catalunya, sempre!

Pau Bou

23 anys

Hereu de les comarques barcelonines i primer fadrí d'honor de Catalunya 2024

Arenys de Mar

21 de juny de 2025

Com bé us deu passar a molts de vosaltres, membres del pubillatge que sou aquí avui, mai haguéssiu imaginat que en un moment de la vostra vida estaríeu a dalt d'un escenari expressant-vos lliurement, davant d'un gran públic com avui hi soc jo, en aquesta plaça tan emblemàtica de l'església d'Arenys de Mar. Afortunadament, tots i totes els que som aquí tenim l'oportunitat de fer-ho com a mínim una vegada, gràcies a l'aventura del pubillatge.

Autoritats, membres de Foment del Pubillatge Català, pubillatge d'arreu i veïnat d'Arenys de Mar, no sabeu l'honor que sento en poder dir en veu alta que soc del Maresme, i que m'hi sento totalment integrat malgrat no ser maresmenc de naixement. Perquè aquest adult orgullós de ser d'una terra autèntica i mediterrània, un dia va ser allò que anomenem *pixapí*.

Malgrat viure a Barcelona no va ser una experiència negativa, sentia que dins meu hi faltava la sensació i el sentiment de pertinença cap a allò que considerava casa meva, i la solució va ser molt senzilla. Agafar coratge familiar i anar a viure a la comarca de l'aigua.

Un cop al Maresme, vaig fer una reflexió molt interessant sobre el fet que hi ha destinacions que es coneixen pel paisatge, d'altres pel patrimoni... però el Maresme es reconeix sobretot pel caliu humà. Aquí, entre el blau del mar i el verd de la serralada, hi ha una manera de fer molt nostra: propera, senzilla i honesta.

La gent del Maresme té una forta connexió amb el territori, però també entre ells. Els veïns es coneixen, se saluden, es cuiden. És una comarca de pobles que fan pinya, on les places encara són punt de trobada i les festes majors, una celebració compartida.

Aquest sentiment acollidor neix de la tradició, de l'orgull de pertànyer a un lloc on tothom es troba a només uns carrers de distància. Però també neix de la generositat, de saber que en temps difícils aquí ningú queda enrere. És per això que al Maresme no només s'hi viu —s'hi pertany. I aquest pertànyer, aquest vincle és el que fa que la comarca sigui més que un territori: és una comunitat viva, càlida i acollidora.

I m'agradaria quedar-me amb l'última frase per fer una petita reflexió. "Comunitat viva, càlida i acollidora". Aquestes paraules per mi, a part de ser una realitat sobre la

comarca on visc, també són una descripció molt encertada sobre el que és el pubillatge, perquè més que una simple tradició cultural catalana som l'essència viva del jovent català, que s'integra, s'interessa i s'aplica perquè el futur de cadascun de nosaltres pugui seguir igual o millor de com ens l'hem trobat.

El valor immens que podria arribar a tenir aquesta tradició no té límits i l'entorn no se n'adona. Quantes vegades es veu a gent jove reclamant més valor i participació dins la comunitat amb insistència a canvi de res? Malauradament, són escassos els voluntaris que sacrifiquen el temps que podrien dedicar a altres coses per oferir-se a donar un cop de mà. I aquí estem, jo i espero que tot el jovent d'aquí, preparats per afrontar qualsevol repte que el nostre poble ens demani amb els braços oberts.

És feina nostra aprofitar els petits moments i oportunitats que ens brinda la nostra localitat per tal de fer més gran la tradició que tant estimem, ja sigui a partir d'un micròfon, d'una conversa o una simple participació. Tot granet de sorra és benvingut, ja que, som i sempre serem una família, que està en camí de construir un edifici sense teulada, el més alt possible, anomenat pubillatge.

Dit això volia donar les gràcies als nostres representants del 2024, que han fet una feina genial, demostrant constantment perquè som de la nostra estimada comarca i unint-nos més que mai.

Heu estat la clara personificació del Maresme i del que entenc com a persones vitamina, gent que sempre hi és, que t'escolta i t'entén. Gràcies per tot, amics, us trobaré a faltar a la resta de la meva vigència.

Als que sou aquí baix, nerviosos pel veredicte del jurat, no patiu que la feina ja està feta, heu gaudit d'un cap de setmana espectacular on heu pogut crear un vincle, i surti qui surti tinc clar que el maresme queda en bones mans.

Visca Vilassar de Mar, Mataró, Arenys, Canet, Calella, Pineda i Tordera. Visca el Maresme i visca Catalunya.

Queralt Guday Vidal

19 anys

Pubilla de Figueres 2024, pubilla de l'Alt Empordà 2024, pubilla de les comarques gironines i tercera dama d'honor de Catalunya 2024

Figueres

29 de juny de 2025

Hi ha una pregunta que em ressona. No és senzilla. És d'aquelles que et ronden molt abans de poder posar-hi paraules: què fa que un lloc sigui casa?

Podria dir que casa és on tens la família o on hi has viscut més anys. Però seria una resposta massa simple. Perquè casa no és només on ets, sinó on et deixen ser. On et reconeixen. On pots arrelar, però també volar. I per a mi, aquest lloc ha estat Figueres.

No hi vaig néixer. Vinc del cor de la Catalunya Central. He crescut entre camps i vents, a Palau-saverdera, als peus de l'ermita de Sant Onofre. Aquella muntanya em va donar arrels. Però va ser Figueres qui em va donar ales.

Hi vaig arribar amb vuit anys. Al principi, em sentia forastera. La ciutat era gran, intensa, desconeguda. Però Figueres no et conquista de cop. T'envolta lentament. Et transforma sense que te n'adonis. Primer les places, després la cultura, les entitats i les persones.

I un dia, sense saber com, ja no ets només algú que viu a Figueres: ets de Figueres.

Però no tothom ho viu igual. Hi ha qui arriba —no d'un poble veí, sinó d'un altre país, d'un altre continent— i es troba amb el mur del prejudici, del racisme, de la indiferència. Encara hi ha veus que decideixen qui té dret a dir "soc d'aquí" i qui no. I això no només és injust. És inacceptable. Perquè una ciutat no és només d'aquells que hi han nascut. És de qui la viu. De qui la cuida. De qui hi aporta. I Figueres, amb tot el que és i tot el que ha estat, no seria Figueres sense la seva gent d'arreu.

No podem construir una ciutat amb futur si no fem lloc real, digne, visible a tota la seva gent. I això no és només una qüestió de solidaritat. És una qüestió de justícia. És una qüestió de drets.

Hi ha qui diu que Figueres és una ciutat de pas. Però jo dic que és una ciutat de pausa. D'acollida. Un lloc que et transforma si t'hi entregues. I que et retorna el doble si el mires amb respecte. Aquests últims anys, Figueres m'ha ensenyat molt. He après què vol dir formar part d'un lloc. He entès que estimar una ciutat no és quedar-se en el folklore, sinó comprometre's amb tot el que és. Amb la seva cultura, sí. Però també amb les seves ferides. Amb les seves injustícies. Amb les seves

lluïtes pendents. I una d'aquestes lluites és clara: fer que tothom, vingui d'on vingui, pugui sentir que no només Figueres, sinó tota Catalunya també és casa seva.

Aquest any he tingut la sort de viure una experiència transformadora. He portat la banda amb orgull, però més enllà del símbol he sentit la responsabilitat de representar no només una ciutat, sinó una manera d'entendre-la: oberta, diversa i combativa.

Com deia Maria-Mercè Marçal:

“A l'atzar agraeixo tres dons:
haver nascut dona,
de classe baixa
i nació oprimida.”

Jo hi afegeixo un quart: haver-me fet figuerenca pel camí. Perquè sí, ser d'un lloc també és una decisió i un acte d'amor.

A la nova generació de pubillatge, i a qui m'estigui escoltant, vull dir-li una cosa: deixa't tocar pel lloc on ets. Estima'l. Coneix-lo. I lluita per fer-lo digne per tothom. Perquè quan t'entregues a un lloc, aquest lloc també t'ho dona tot. Ja que, per fer això no cal una banda ni una faixa per sentir-ho. Només cal el cor.

Dit això,

Visca Figueres, visca l'Alt Empordà i visca Catalunya!

Nara Guiu Upton

19 anys

Dama d'honor de Raimat 2023, segona dama d'honor del Segrià 2024 i pubilla de les comarques lleidatanes i quarta dama d'honor de Catalunya 2024

Alguaire

26 d'agost de 2025

Autoritats, membres de Foment del Pubillatge Català, alguairencs i alguairenques.

Permeteu-me de reconèixer, que venia amb la idea feta que aquesta mateixa tarda pujaria a l'escenari sense un discurs ben estructurat perquè no era capaç de trobar el temps per escriure'l. De veritat que no sé què passa que sembla que com més gran et fas, més temps et falta sempre per fer-ho tot...

I és que sempre afirmaré que visc fermament convençuda que aquest fenomen no és només una percepció, sinó que és un esdeveniment verídic i amb el que tots nosaltres ens hi topem diàriament.

Jornades laborals exhaustives i que sembla que no acabim mai, blocs de pisos en els quals no coneixem aquells amb qui compartim portes i parets, carrers i places que són substituïdes per grans pàrquings i avingudes, la sobreestimulació que sentim a l'hora de fer les tasques domèstiques després de la feina... Sembla ben bé que quan per fi podem asseure a descansar ja torna a començar de nou la diada i la rutina que l'acompanya.

La veritat que s'amaga darrere d'aquesta realitat i que conforma l'estil de vida de la majoria de nosaltres resideix en aquella necessitat de sobreproduir que no només se'ns exigeix en la nostra ocupació sinó que persisteix en les nostres llars un cop finalitza la jornada.

D'aquesta manera, les hores lliures que ens resten i que tenen com a finalitat proveir-nos de l'instant d'oci que ens pertoca acaben sent les justes com per permetre la pernoctació i emprendre de nou l'endemà la rutina. Aquesta manca d'hores lliures crea un aïllament de la resta de la comunitat que permet néixer una nova mena de societat. Una societat hiperindividualista que no valora a la comunitat i les relacions interpersonals. Una societat que sota l'eslògan de la productivitat i l'eficiència, converteix l'oci personal en un luxe del qual la classe treballadora no pot gaudir.

És a dir, una societat que ha remodelat un dret fonamental de la classe treballadora i l'ha tornat a presentar com a producte comercialitzable i, al qual a més, se li atribueix un estatus, ja que no és accessible per a tothom.

És per aquest mateix fet que és més important que mai celebrar les festes majors dels municipis com Alguaire, ja que aquestes són una oportunitat essencial a l'hora de desconnectar per tornar a connectar, una oportunitat per gaudir de les interaccions entre nosaltres i l'oportunitat de fer oci i comunitat novament, de convertir Alguaire, el vostre poble, en una llar més enllà d'un poble per pernoctar.

D'aquesta manera, agraeixo en nom de tots aquells que formem part del pubillatge d'arreu de Catalunya, la motivació amb la qual el pubillatge Alguairenc ha promocionat l'expansió de la tradició a la resta de la comarca i de Catalunya, creant vincles significatius amb la resta d'hereus i pubilles del territori i valorant la definició de comunitat tal com la trobem. Perquè, repeteixo, les festes majors i la tradició que les envolta, són l'oportunitat d'eliminar el dogma que regeix el nostre estil de vida i de recuperar allò que per naturalesa ens pertoca, que és el nostre temps.

Dit això, només puc desitjar-vos una molt bona festa major!
Visca Alguaire i visca Catalunya!

Àlex Iglesias Benet

20 anys

Hereu de Cambrils 2024 i hereu de les comarques tarragonines i quart fadrí de Catalunya 2024

Mont-roig del Camp

25 de maig de 2025

Bon dia, autoritats, membres de Foment del Pubillatge Català, mont-rogençs i mont-rogenques, i gent d'arreu.

Maria, Abril, Maria del Mar i l'Àlex, que avui no ens ha pogut acompanyar, són els 4 noms que ens han representat amb orgull. Heu representat amb honor i dignitat la nostra demarcació, amb el cor, el cap ben alt i la mirada ferma, i per això us estarem eternament agraïts.

Heu representat la demarcació del Camp de Tarragona, un entorn complex i diferent, però en el qual som uns privilegiats de viure-hi.

Tenim el potencial de viles com Mont-roig del Camp, amb la seva activitat agrícola, d'altres com Cambrils, amb la seva activitat pesquera i també agrària. I no passarem per alt Reus, amb el seu modernisme o l'exemplar comercial Reus - París - Londres, sent far de la riquesa de la nostra terra, o Tarragona, la capital, amb la Tàrraco romana. A la vegada que són centres de potencial econòmic del nostre territori.

I què dir de personalitats nascudes a la nostra terra, com Ventura Gasol, l'arquitecte del Modernisme Antoni Gaudí o un pintor destacat que Mont-roig va ser testimoni d'acollir: Joan Miró.

Tots aquests engranatges formen part del motor que és l'alè que dona vida al potencial del Camp de Tarragona. Hem d'estar orgullosos de ser una punta de llança de Catalunya.

Si bé els nostres fets ocupen grans i destacats episodis de la història del nostre país, la característica que ens defineix millor com a demarcació és la força de creure en nosaltres mateixos.

És hora de retrobar-nos amb aquests valors. És hora de tornar a creure en nosaltres mateixos.

Visca el Camp de Tarragona i visca Catalunya!

Discursos dels títols locals,
comarcals i intercomarcals

Ramón Tomàs Hernández, Nara Guiu Upton, Xavi Puyalto Sangrà, Carme Rius Domènech, Jordi López Martínez, Clara Escuer Roure

19 anys

Pubilla, hereus, dames d'honor i cabalers comarcals del Segrià 2024

Alcarràs

7 de juny de 2025

Bona tarda a tothom, primerament agrair de tot cor l'esforç que tots plegats (si més no, la gran majoria de vosaltres) heu hagut de dur a terme per assistir avui en aquest acte: Molt Honorable Senyor President del Parlament, il·lustríssimes autoritats del Consell Comarcal, benvolgut alcalde i regidors de l'Ajuntament d'Alcarràs, així com de la resta dels municipis del Segrià, membres de Foment del Pubillatge Català, segrianencs, segrianenques, pubillatge i gent d'arreu.

Aquells qui no heu tingut l'oportunitat de viure el pubillatge de primera mà, us qüestionareu: on heu anat a parar? Què és ben bé això que heu vingut a veure? Tot plegat qüestions molt raonables davant d'aquesta incertesa.

En primer lloc, ens trobem a la localitat d'Alcarràs, un dels 38 municipis que conforma la comarca del Segrià i potser una de les que més ressò ha tingut en els últims anys. De la mateixa manera, també és un dels 21 municipis del Segrià que compta amb pubillatge local any rere any.

En segon lloc, l'acte que se celebra avui no representa a un únic municipi sinó que engloba a tota la comarca de ponent, la nostra comarca. Avui se celebra el 8è certamen del pubillatge comarcal del Segrià, i per tant ens toca fer un pas al costat i cedir el relleu a la nova generació que representarà el pubillatge comarcal d'enguany.

Ara bé, quantes bandes heu vist avui amb noms de pobles que no havíeu sentit mai?

Com hem dit abans, són 21 els municipis del Segrià que compten amb pubillatge. Són, però, només 12 localitats les que tenen una participació activa dins del pubillatge i interès a l'hora de recórrer Catalunya i fer cultura, tot i l'esforç que hem realitzat al llarg de la nostra vigència aquest any. I és que, el 2023 érem només 4 els pobles amb un pubillatge actiu.

Aquestes dades, juntament amb esdeveniments recents, però, no han de causar objecte de crítica o indignació. Són, en canvi, indicis que aquest és el camí a seguir. Un camí que depèn de tots nosaltres independentment del color de la banda que portem. I és que, la cultura és precisament popular perquè no entén d'elitismes, la responsabilitat de nodrir-la i fer-la créixer recau sobre tots nosaltres. És per això

que, independentment del que passi avui, us animem a sortir, a conèixer i a deixar-vos conèixer. A forjar vincles entre vosaltres que us animin a acompanyar als que recullin el vostre relleu.

Però sobretot a gaudir del pubillatge i la tradició.

És per això que, avui amb la e, amb més ganes i més fort que mai...

Visca el Segrià i visca Catalunya!

Aran Güell Godoy

9 anys

Fadrinet de Torrelles de Foix 2024-2025

Torrelles de Foix

12 d'abril del 2025

Companys i companyes del pubillatge (nacionals, comarcals, locals), autoritats, acompanyants i família. Bona tarda a tothom.

Avui m'adreço a vosaltres molt content de veure-us aquí. Permeteu-me que, en primer lloc, em presenti. Alguns de vosaltres em coneixeu com a l'hereuet que potser no va assistir a gaires actes. La veritat és que vaig descobrir el món del pubillatge massa tard, just un mes abans que acabés el meu mandat. Però això no em va desanimar, al contrari, em va generar inquietuds i ganes de conèixer millor el món del pubillatge. Aquell mes es va convertir en una cursa per Catalunya, per poder assistir a tots els actes possibles. Vaig estrenar-me als Pallaresos, després vaig anar fins a Maçanet de la Selva, vaig passar per Gironella i, finalment, vaig fer el meu darrer acte com a vigent a Alpicat. De totes maneres, com a caducat, em van permetre ser a Cubelles, Vidreres, Piera, Tarragona i, finalment, al Parlament de Catalunya.

A Torrelles de Foix fa molts anys que existeix el pubillatge, però mai s'havien fet sortides, vaig ser el primer de voltar i de conèixer tot allò que envolta Foment del Pubillatge Català. L'Ajuntament tampoc no en coneixia l'existència, de manera que al principi tot ens ho havíem de fer nosaltres sols (la roba, la faixa, els pins, els desplaçaments..., i fins i tot l'organització i la gestió de l'acte d'avui), però, a poc a poc, vam anar-los ensenyant tot el que anava descobrint, i l'alcalde va veure la funció tan important que té per al poble, per donar-lo a conèixer a tot arreu, per compartir les nostres tradicions, per mostrar tot el que té el nostre territori de valor. És per això que em van renovar com a fadrinet, i amb aquest nou càrrec he continuat voltant: he estat, de moment, a Vilabertran, al Nacional del Rosselló, a Puig-reig, a Vilanova i la Geltrú, a Torres de Segre, a Montserrat, a Sant Fruitós de Bages i a Navarcles.

I avui, és un plaer enorme veure que sou vosaltres els que heu vingut a casa meva, el poble que m'estimo, per primera vegada a la història del poble i de la comarca, de l'Alt Penedès!

Com a fadrinet, tinc l'honor de representar Torrelles de Foix, ja que la resta del nostre pubillatge vigent, infantil i adult, no ha pogut acompanyar-nos arreu de Catalunya. Vull que sapiguen que aquest càrrec, per a mi, és molt més que una representació. És una oportunitat per mostrar la força i la passió dels que estimem la

nostra terra. Penso que això és el que tenim en comú tots: l'orgull de ser d'un lloc i les ganes de compartir-ho amb tothom.

El que vull que sentiu mentre parlo és l'esforç que hi hem posat, la dedicació i la il·lusió amb què hem treballat. Hem superat obstacles, hem après sobre la marxa i hem portat el nom de Torrelles arreu. Moltes vegades, les nostres converses són sobre el poc suport que ens donen les institucions, els ajuntaments. És veritat que és necessari tenir-los al costat: en el nostre cas, agraïm de tot cor la porta que, a poc a poc, ha començat a obrir el nostre alcalde. Però també és ben veritat que sense nosaltres, sense la gent dels pobles, no es pot fer res per molt que una institució hi posi diners i recursos.

Us ho explico: fent aquest camí del pubillatge, no tan sols he guanyat amics i una nova família, i no tan sols he conegut racons meravellosos de Catalunya i d'Andorra amb una gran riquesa cultural, sinó que també he après una cosa més important: el «no» no existeix, sempre és possible fer allò que somiem i desitgem. A vegades és més fàcil i d'altres vegades és més difícil, però el fet que avui siguem 61 hereus i pubilles de tot arreu, i 130 persones, en un acte d'un poble petit de l'Alt Penedès és la prova que sempre hi ha opcions per tirar endavant.

Finalment, vull dir-vos quin és el meu desig: m'encantaria que aquest acte servís perquè la gent de Torrelles en general, i els nens i joves futurs hereus i pubilles, vegin la gran família que som, i que s'animin a formar-ne part.

Pubillatge d'arreu, moltíssimes gràcies per ser aquí, vosaltres sou els que feu possible cada acte com aquest, cada trobada, cada tradició que fem que no s'acabi.

Torrellencs i torrellenques, us convido a acompanyar-nos en aquest viatge, a descobrir junts la riquesa de la nostra terra. I, sobretot, us convido a creure en el potencial que tenim els joves de Torrelles de Foix. Junts podem arribar molt lluny.

Ah! Com que és la primera vegada que es fa un acte a l'Alt Penedès, no tenim lema, i a mi m'agradaria proposar aquest, per si voleu dir-lo amb mi: «Visca l'Alt Penedès, vinyes, gresca i molt més!» Visca Torrelles de Foix! I visca Catalunya!

Esperem tornar-nos a veure a Torrelles de Foix cada any! Moltes gràcies per ser aquí!

Francesc Moreno i Morata

20 anys

Hereu d'Anglès 2024 i hereu de la Selva 2025

Amer

14 d'agost del 2025

Autoritats, membres de Foment del Pubillatge Català, pubillatge català i andorrà, amerencs i amerenques, sigueu benvolguts i benvolgudes a Amer. És cert que jo soc fill d'Anglès, enguany en soc l'Hereu. Tanmateix, la meua vida és aquí, el poble on resideixo actualment amb la gent que més estimo. Des de ben petit, aquesta vila sempre m'ha encisat, potser per la seva plaça, el seu entorn o les visites a Can Xicu per veure el meu pare, i aprofitant l'ocasió, menjar-me un bon croissant. Aleshores, era un xicot i veia el món amb altres ulls, però en aquest moment puc dir ben clar i amb orgull que ja en soc part d'aquesta plaça, de la seva gent i m'agradaria ser-ho durant molts anys.

No obstant això, la vida imposa dificultats, contratemps, els quals no només es poden solucionar per compte propi. Per tant, es requereix l'entrada en joc de terceres persones afegint una condició atzarosa a la situació. Però potser l'atzar seria una propietat evitable i contingent si les coses es fessin correctament.

Per posar-vos en context, la situació actual al món no és l'òptima comparada amb altres èpoques, i una de les principals conseqüències n'és l'economia, més concretament la crisi de l'habitatge, la qual va aparèixer silenciosament en període COVID i està creixent de llavors ençà. A Catalunya el cost de l'habitatge ha crescut quasi un 10% de mitjana des del juliol de l'any passat. Pitjor encara és el preu del lloguer, el qual ha augmentat un 12% i situa la nostra comunitat al podi de les més costoses de l'estat espanyol. Dit això podem veure una clara tendència a l'alça que no mostra auguris de moderar-se. Per altra banda, Catalunya és la regió amb el nombre més gran d'ocupacions de l'Estat i a molta diferència de la segona, Andalusia que registra 2200 ocupacions, nosaltres sobretripliquem aquest valor. Potser a causa d'aquesta funesta pràctica, el moviment d'oferta-demanda es veu notablement afectat, esdevenint una conseqüència directa pel preu dels lloguers i habitatges. Per tancar aquest tema voldria exposar les facilitats rebudes per alguns col·lectius. Basant-me en l'article 47 de la Constitució espanyola, "Tots els espanyols tenen dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat". Malauradament, aquesta premissa no és del tot correcte i en molts casos la majoria dels seus beneficiaris no són els qui de veritat ho mereixen i han estat contribuint i lluitant per la seva pàtria com si els hi anés la vida.

Havent compartit aquesta informació amb vosaltres, jo no vull opinar de res, això ja és feina vostra. De totes maneres us proposaria que us preguntéssiu si és

magnànim i benèvol el fet que els que de veritat ens ho mereixem, no puguem gaudir dels privilegis que només tenen alguns escollits.

Deixant de banda la meva manifestació social, també vull gaudir de l'acte i no només mostrar la meva cara seriosa. La millor manera serà aplicant la brevetat i el pragmatisme. Mireu, ara soc aquí com a Hereu, un càrrec que m'ha ajudat a madurar, a conèixer la nostra terra i la seva gent i a acabar de forjar-me la personalitat. Abril, Maria, Marc, Abril, potser veieu tot això com una pèrdua de temps o un espai per passar vergonya. Sincerament, el dia 1 de setembre ho havia arribat a pensar, però amb la mà al cor, ara us puc dir que si voleu gaudir d'aquesta experiència, us donareu un capritx immens del qual us en sentireu satisfets tota la vida. Avui, dia 14 d'agost, tornem a celebrar un acte a Amer, una de les places més boniques de Catalunya s'engalana i rep el pubillatge d'arreu, mostrant una imatge antològica de la nostra cultura. Avui, la família *selvatge* acull quatre cares noves amb molta il·lusió. I el més important, avui Catalunya és una mica més catalana, ja que hem fet d'una representació nostra, un esdeveniment per tot un poble.

Per sort vostra ja m'acomio, i ho faré començant per un visca molt especial.

Visca els pinets i visca la samba, visca Amer, visca la Selva i visca Catalunya!

Miquel Pérez Chimeno

17 anys

Hereu de Solsona 2024 i hereu de la Catalunya Central 2025

Sant Fruitós de Bages

5 de juliol de 2025

"La tradició no consisteix en la veneració de les cendres, sinó amb la transmissió del foc".

Autoritats, membres del Foment del Pubillatge Català, santfruitosencs i santfruitosenques, pubillatge d'arreu, avui ens trobem un any més a Sant Fruitós de Bages per acomiadar una promoció molt viva de pubillatge i, alhora, donar la benvinguda a la següent.

Aquest, per nosaltres, el pubillatge de la Catalunya Central 2025, és un acte especial, i és que avui prenem el relleu del micròfon i ens sentiu parlar per primera vegada. I, encetant aquesta nova etapa, penso que cal valorar això, el fet del relleu generacional i el fet de mantenir vives les tradicions.

Aquesta importància de transmetre, explicar i participar. Les nostres tradicions són el motor de les nostres poblacions i, evidentment, del país. Sense elles no tindriem sentit com a societat. Mantenir-les és el nostre deure, i cal lluitar per fer-les perdurar i que no caiguin en l'oblit. He començat amb una frase de Gustav Mahler que parla precisament d'això; venerar les cendres només ens portarà l'enyorança d'allò que un dia vam tenir, en canvi, la transmissió del foc, ens manté vius i fa que tot allò que ens han transmès segueixi viu. Les tradicions són un mirall que ens permet veure a través seu el llegat de les nostres generacions passades i, adaptant-les i fent perquè siguin compatibles amb l'actualitat, hem de vetllar per no perdre'n l'essència. No tinguem por de donar vida a entitats, formar part d'aquestes i deixar-nos enriquir pel que les tradicions i la cultura del nostre país ens puguin aportar.

Dit això: Visca Sant Fruitós de Bages. Visca la Catalunya Central. Visca Catalunya!

Dan Garriga Comerón
10 anys
Hereuet de Llançà 2024
Llançà
18 de gener de 2024

Autoritats, membres de Foment del Pubillatge Català, família del pubillatge, gent d'arreu, sigueu molt benvinguts al meu poble, Llançà.

Avui vull compartir amb vosaltres el meu any de pubillatge, però abans m'agradaria parlar d'un tema que em toca de prop, us sona el terme escola inclusiva? Tots hem sentit a parlar de la importància d'una educació sense distincions, però, malauradament, encara queda molt per fer.

Jo vaig ser diagnosticat amb diabetis tipus 1 als 5 anys, i l'única diferència entre jo i els meus companys és que, de tant en tant, jo "pito", o més ben dit, sonen les alarmes de la bomba d'insulina que porto.

A l'escola de Llançà he tingut la sort de comptar amb unes tutores que m'han ajudat a sentir-me com un més de la classe i poder participar en excursions i colònies sense necessitat d'un acompanyant.

Però sé que hi ha molts nens i nenes, "dolços guerrers", amb aquesta malaltia crònica, que des de l'escola se'ls ha dit que no, que no poden anar de colònies perquè no hi ha recursos, perquè no hi ha cap acompanyant format en diabetis al centre o perquè ningú no es vol fer responsable de què els pugui passar.

Les famílies amb infants amb diabetis no poden dependre de la bona voluntat de l'equip docent, que prou feina té amb 20 alumnes a l'aula, però tampoc no haurien d'estar patint per la salut dels seus fills.

Actualment, ja existeixen protocols i d'altres accions per garantir que totes les escoles i instituts tinguin acompanyants formats en diabetis, però del paper a la realitat hi ha un llarg camí.

Dit això, ara si us explicaré com he viscut aquest any de pubillatge. Ha estat una experiència per poder visitar nous llocs, descobrir noves festes i tradicions, conèixer nous amics i amigues que viuen el mateix que jo, intercanviar pins i xapes amb altres companys... en definitiva, ha sigut com un joc que dura un any i que s'ha d'aprofitar i gaudir al màxim, ja que passa ràpidament.

La primera sortida que vam fer tot el pubillatge 2024 va ser a la festa dels Traginers de Balsareny. Però no només va ser anar-hi a fer la cercavila i ja està, sinó que el

dia abans ja vam anar-hi a dormir; amb això vull dir que per mi ser Hereuet no ha sigut només anar de festa major en festa major, sinó que ha sigut molt més, ha sigut viure noves aventures i moments inoblidables en família.

Podria anar explicant anècdotes de cada lloc on he anat, que tot i que n'han sigut uns quants també me n'han faltat molts d'altres, altres pobles i ciutats que vull conèixer i espero poder-ho fer aquest 2025.

Que per què repeteixo com hereuet 2025? Doncs primer per ganes de fer-ho!! I segon, per falta de candidats.

Aquí, a Llançà, cada any costa més trobar infants o joves que es vulguin presentar, no sé si per desconeixement, vergonya o falta de motivació. I no puc evitar pensar que la tradició catalana del pubillatge s'està perdent... i és una pena.

Finalment, moltes gràcies a tothom per assistir a aquest acte de comiat 2024 i proclamació dels nous representants de Llançà 2025.

Visca el pubillatge infantil!! Visca Llançà!! Visca l'Alt Empordà!! Visca Catalunya!!

Eros Biasizzo i Serra

20 anys

Hereu de Calafell 2024 i hereu del Camp de Tarragona 2025

Tarragona

14 de setembre de 2025

“No reduiran al silenci la nostra llengua nacional. No la trauran de la ploma dels escriptors, ni dels llavis del poble. Un llibre català que es publica a l'estranger mentre els llibres catalans són perseguits i destruïts a la nostra Pàtria, significa que la guerra no s'ha acabat, que la guerra continua, que la guerra no pararà fins que Catalunya no recobri tota la seva llibertat nacional: la del règim polític, la de la llengua i la de l'esperit.”

Això va dir Antoni Rovira i Virgili al llibre “Memòries de l'èxode català” el 1940. Rovira i Virgili, fill d'aquesta comarca, fill de Tarragona.

Autoritats, membres del Foment del Pubillatge Català, tarragonins, pubillatge i gent d'arreu, benvinguts a Tarragona.

Benvinguts a la que una vegada va ser una de les capitals, una de les ciutats més importants de la nostra civilització. Una ciutat que Romana i solemne fou la corona, fou la capital de tota la península Ibèrica. Una ciutat que emperadriu fou el cor de la cultura, la llei i la força. Una ciutat que catalana, sempre ha mirat al mar.

Tarragona, mil·lenària, és molt més que les pedres que l'aguanten. Tarragona és testimoni de tota la història de Catalunya. Malauradament, ha estat testimoni de totes les seves derrotes, però també de la seva glòria.

Però, què ha passat amb Tarragona? Què s'ha fet d'aquella capital imperial?

El centralisme ens ha condemnat a ser perifèria d'una nació o d'un estat. El centralisme ens ha condemnat a la invisibilitat. A què els projectes passin de llarg, a què les inversions vagin a altres llocs, a tenir pitjors serveis, a ser ciutadans de segona i fins i tot a què puguin fer befa de la nostra parla.

Tarragona, que dictava les lleis d'un imperi és vista avui com una ciutat de segona. Però ella és molt més que això, és una ciutat mil·lenària, és un foc que no pot apagar-se mai.

A aquesta marginació s'hi suma una amenaça igual de perillosa: la turistificació de la Costa Daurada.

El nostre litoral, que ha estat joia i orgull, s'ha convertit en producte de consum. Els nostres carrers, les nostres places, són reduïts a escenari per a visitants que venen i marxen, sovint sense saber on són ni què representa aquesta terra.

El turisme descontrolat ha fet que Tarragona i la seva costa siguin, per molts, un parc temàtic sense ànima, un lloc on el que importa és el negoci i no pas la cultura; el benefici immediat i no pas la memòria.

I amb aquesta turistificació, el creixement demogràfic accelerat i mal planificat ha posat en risc la cohesió d'aquesta ciutat com moltes altres.

Aquí les paraules de Rovira i Virgili ressonen amb força. Ell deia que la guerra no s'acabaria fins que no recuperéssim tota la llibertat nacional. I això val no només per a Catalunya en el seu conjunt, sinó també per a cada comarca, per a cada ciutat, per a cada vegueria com la del Camp de Tarragona. Només si podem decidir el nostre futur sense ingerències podrem decidir com solucionar com a poble, comarca o Nació tots aquests problemes.

Perquè també aquí patim injustícies: quan ens neguen el lloc que ens correspon, quan ens tracten com a ciutat o província de segona, quan ens roben la veu. Combatre aquestes injustícies és part del mateix combat. I fomentar la participació política, fomentar el pensament lliure i la transformació real de les inquietuds al poble amb polítiques és una grandíssima part de la solució.

Rovira i Virgili ens va ensenyar que no podem defallir, que la lluita és fins al final. I el final, per a nosaltres, no és la resignació: és la llibertat, és la dignitat i és el reconeixement.

I enmig de tot això hi ha un element que és clau i que Rovira i Virgili mai va oblidar, un element essencial per la cohesió a Catalunya: la nostra llengua catalana. Massa sovint la nostra llengua és arraconada, massa sovint la nostra cultura és ignorada. És una manera subtil d'atacar-nos. La llengua és la muralla invisible que ens manté vius com a poble. La llengua és la sang que corre per les venes de Tarragona i de tots els pobles, viles i ciutats dels Països Catalans.

Alguns voldrien el català com a llengua secundària, de museu. Però nosaltres diem clar: el català no serà mai arraconat, el català no serà mai silenciats. I a Tarragona com a la resta de Catalunya, el català seguirà ben viu.

A les escoles, a les places, a les famílies, a la feina i al carrer: hem de parlar, viure i estimar en català. Només així podrem integrar als nouvinguts que només podran entendre i aprendre català si som els catalans qui els el parlem, obrint les portes a la seva plena integració. Confiant que ens entendran perquè el català no és ni basc ni suahili i comparteix el 70% de vocabulari amb el castellà. Sabent que el 94% dels habitants de Catalunya l'entenen sense dificultat. Perquè només així Catalunya podrà ser fidel a ella mateixa i nosaltres dignes de tenir-la com a nació.

Desitjo una Tarragona que torni a ser capital, que torni a ser far, una ciutat i una Costa Daurada que no siguin decorats per al turisme, sinó motor cultural i polític de la nació catalana.

Somio amb una Tarragona orgullosa de la seva eterna història, i que projecti aquest orgull cap al futur i amb un Camp de Tarragona viu, cohesionat, que reclami amb veu clara el lloc que li pertoca.

Aquest somni no és utopia: és deure. Tarragona ciutat, vegueria i província en mereix molt més.

Avui, amb la proclamació de la pubilla i l'hereu de Tarragona, aquests desitjos prenen cos.

Vosaltres, els que us acomiadeu i els que sereu proclamats, sou continuadors d'una tradició antiga, però també sou símbols nous d'esperança i de resistència. En vosaltres hi ha el llegat dels segles i la força del futur.

Aquest jovent que ara mateix es troba aquí dalt ha estat un exemple de la dignitat de la seva grandíssima ciutat. Han deixat el llistó molt alt a les futures generacions. Es pot dir ben alt que fan goig!

Tarragona us lliura la seva torxa. No sigueu només representants d'una festa: sigueu portaveus d'una ciutat que no pot resignar-se, d'un poble que vol alçar-se, d'una història que vol renéixer.

Estimats, aixequem sempre el cap! No permetem que cap centralisme ens condemni a l'oblit. No deixem que la turistificació ens converteixi en decorat buit. No permetem que la nostra llengua sigui arraconada. Defensar Tarragona i defensar Catalunya és defensar la nostra dignitat, la nostra història, la nostra ànima i tot allò que estimem.

Com a fills d'aquesta pàtria, tenim el deure de lluitar perquè torni a ocupar el lloc que li pertoca.

I així, avui es proclamen solemnement la pubilla i l'hereu de Tarragona, i amb ells proclamem també la nostra fe en aquesta ciutat, en aquesta vegueria i en aquest país. Que Tarragona i Catalunya mil·lenàries totes dues brillin com un foc ardent des del principi per molts milers d'anys més.

Visca Tarragona, visca el Camp de Tarragona, visca la terra i visca Catalunya.

Abril Cárceles Ruiz, de 9 anys, pubilleta de Cubelles 2024-2026

Martina Fabregó Jordà, de 13 anys, pubilleta de Ripoll 2024

Marc Solé Guijosa, de 7 anys, hereuet de Calafell 2024

Visita a Catalunya en Miniatura

31 de maig del 2025

Autoritats, membres del Foment del Pubillatge Català, pubillatge infantil, famílies, avui ens trobem a Catalunya en Miniatura, una sortida del pubillatge exclusiva per als infants. Com que hi ha molts llocs de Catalunya que no tenen pubillatge infantil, ens hem de fer veure més i donar-nos a conèixer per animar a la gent d'altres pobles que incorporin l'infantil al seu pubillatge. Com que tots ho estem gaudint de petits, ja et planteges seguir al món del pubillatge de gran.

Ens agrada anar a festes i actes, i per això tot i entendre que s'ha de seguir el protocol, ens agradaria poder-los veure complets sense quedar tapats pel pubillatge.

Per nosaltres, ser hereuets, pubilletes, dametes i fadrinets és molt més que dur una faixa i una banda. És estimar Catalunya, la seva llengua, les seves festes... i la seva gent. És voler aprendre les tradicions i compartir-les amb altres nens i nenes perquè no es perdin mai. I tot això ho fem amb respecte i compromís cap al nostre poble i ciutat.

El pubillatge infantil també ens dona l'oportunitat de fer nous amics i amigues. És una experiència màgica.

Avui tenim l'oportunitat de trobar-nos tots junts aquí i fer-nos sentir. És per això que aprofitem per dir que tots nosaltres, com a representants del pubillatge infantil d'arreu de Catalunya, tenim el deure de cuidar allò que ens han deixat els nostres avis i àvies: una terra plena de vida, de colors i de tradicions. I el més bonic és que ho fem amb orgull i alegria, però que ho continuarem fent el dia que deixem aquesta faixa o aquesta banda, perquè aquest tros de roba la durem sempre al cor.

I amics i amigues, què seria d'un discurs del pubillatge sense una reivindicació?

Som petits i eixerits i sabem que Catalunya viu del turisme, de les indústries, de les exportacions, que a les ciutats hi ha molta gent ... Però sabeu què tenen en comú tots els ciutadans? Que mengen gràcies a l'agricultura i la ramaderia d'aquelles persones que creuen que un futur millor implica cuidar els pagesos, els ramaders i els pescadors sense tants tràmits burocràtics i amb més ajudes!!! No volem paraules ni fotos inútils, volem polítics que sàpiguen el que és que una pedregada et faci perdre les collites o que una guineu o os et mati mig ramat o que tota la femta s'aboqui al mar!!! Li vaig dir al president del Parlament i ho diré arreu... Les futures generacions tenim dret a què cuideu el present per tenir nosaltres futur!

Ah i sí, vull ser pagès!

Visca el pubillatge infantil, visca la terra i visca Catalunya!!!

Mallol Vall Estefanell

19 anys

Hereu de Sant Vicenç de Castellet 2024 i primer fadrí de la Catalunya Central 2025

Sant Vicenç de Castellet

23 de juny de 2025

La diada dels Països Catalans i l'arribada de la Flama del Canigó d'avui és una de les més negres que recordo.

Som testimonis de l'escalada de l'extrema dreta a escala global que tan sols fa que mantenir en el poder a una classe dominant que per interès propi és capaç d'incentivar i donar suport a actes inhumans. L'assassinat sistemàtic de palestins a la Franja de Gaza, la discriminació vers les dones i els col·lectius minoritzats arreu del món o la destrucció de cultures i llengües en són clars exemples.

Un dels funestos representants d'aquesta classe benestant ha decidit, per tal d'intentar colonitzar els nostres símbols, visitar Montserrat i ha gosat parlar en una llengua que no ens és pròpia sobre discursos totalitaris i identitats excloents. Ell, l'hereu del franquisme, puix fou son pare qui jurà la defensa dels valors del "movimiento" davant el sentinella d'occident, es pren la llibertat de parlar dels catalans com a identitats excloents i com a totalitaristes.

Crec que s'oblida que són l'estat espanyol i francès, ambdós còmplices del feixisme internacional, els qui volen imposar les seves cultures i identitats sobre els pobles de parla catalana. Alhora parla de desfer-nos de la superioritat moral, però crec que quan la ciutadania dels PPCC, la de Sant Vicenç i també el pubillatge mostrem el nostre rebuig vers els genocidis, vers la imposició per mitjà de la força de la cultura francesa i espanyola, no està mostrant-se superior moralment, sinó que està demostrant la humanitat i la solidaritat que ens caracteritza.

Fem fora, per tant, als hereus del franquisme, mostrem el nostre rebuig al genocidi de Gaza i a l'escalada bèl·lica mundial i lluitem contra l'opressió dels pobles catalans.

Visca Catalunya i visca els Països Catalans!

Joel Jofre Murillo

19 anys

Cabaler d'Alguaire 2024 i hereu del Segrià 2025

Alguaire

1 d'agost de 2025

Bona nit, autoritats, membres del consell comarcal, colles sardanistes, alguairencs i alguairenques.

Avui la vila d'Alguaire torna a bategar al ritme de la sardana, aquesta tan preuada dansa que ballarem a continuació.

Seguidament, toca posar el focus a les protagonistes d'aquesta vetllada: les associacions. Aquestes entitats sense ànim de lucre que es constitueixen voluntàriament per aconseguir objectius comuns. De fet, no ens trobaríem celebrant aquest acte si no fos per les onze colles sardanistes que protagonitzaran aquesta vetllada.

Aquestes institucions fan que els petits municipis tinguin vida. Per exemple, aquí mateix, a dos quilòmetres del nucli urbà, trobem una de les úniques colònies tèxtils de les terres lleidatanes: la mata de Pinyana.

Farà vora de 55 anys que la fàbrica va tancar les portes, però l'associació de veïns segueix any rere any celebrant la festa major de la colònia.

D'igual forma, les associacions de joves són promotores d'amistats, festes i també relacions amoroses. És un dels punts de trobada de la joventut del poble, on persones de totes les edats es mesclen perquè es mantingui la flama de vida dins de les poblacions.

Per això, faig una crida tant a ajuntaments com a veïns, impulseu les associacions i tireu-les endavant, seran la font de moviment dins de les localitats. Els primers han d'ajudar-les de totes formes possibles, sobretot donant facilitats a l'hora de fer activitats, actes i festes.

I als segons els he de dir que s'uneixin, que s'associïn i que participin activament en el teixit associatiu del municipi, perquè el poble moltes vegades no el mouen regidors i alcaldes, al davant necessitem persones valentes i amb ganes per a tirar endavant tota una comunitat. Penseu que les associacions són l'impuls vital d'un poble.

Dit tot això, agermanem-nos i comencem la ballada. Moltes gràcies.

Eulàlia Casserras i Anguera

18 anys

Pubilla de Manresa 2024 i pubilla de la Catalunya Central 2025

Manresa

31 d'agost de 2025

Manresans, manresanes, autoritats, membres del Foment del Pubillatge Català, gent d'arreu; benvinguts a la molt noble, molt lleial i benèfica ciutat de Manresa. El cor de Catalunya.

El pubillatge és molt més que una banda i una faixa. A través dels quilòmetres que vas fent al llarg del país descobreixes persones, festes i indrets fantàstics mentre vas recopilant un munt de records.

Una gran persona un dia em va dir que el pubillatge no s'ha de gaudir, s'ha de viure. He viscut cada entrada, cada matí de cap de setmana que m'he despertat amb mal d'esquena, cada cop que m'he posat la banda, però sobretot he viscut amb el cor ple d'orgull cada cop que parlava de Manresa, la meva ciutat.

De Manresa se'n poden dir moltes coses, els edificis que omplen els nostres carrers, els 80.979 manresans i manresanes, podria parlar de les poques botigues de petit comerç que queden i treballen per quedar-se a la ciutat o dels esplais que cada dissabte gaudeixen del lleure a les nostres places. Però sobretot parlar de Manresa, és parlar de la seva cultura.

És la màgia als ulls dels infants en veure els Reis Mags entrant pel Passeig Pere III, els nervis en lligar-te el mocador abans d'entrar al Correfoc, aquella tarda de Nadal que vas a veure els pastorets als Carlins, l'orgull en veure un altre castell dels Tirallongues, veure la plaça plena ballant la Bolangera o simplement sentir la música de la nostra imatgeria. Tot això forma part de la cultura que defensem amb la nostra banda i la nostra faixa. Però també forma part de la cultura de Manresa la seva Festa Major Alternativa; amb les xerrades que vas i et quedes dies pensant i parlant sobre el tema, les places plenes de música on et poses el dia amb la gent que fa temps que no us veieu, o el cercatasques per iniciar els dies de festa major.

Permeteu-me, si us plau, amics i amics d'amics, que esteu acabant les últimes proves de so, o cobrint algun torn de barra, que com a manresana que ha tingut la sort de gaudir de l'alternativa, la presentí molt breument a aquells que encara no la coneixen.

És la festa major organitzada per les entitats populars de Manresa; un espai, on la cultura no només és espectacle, sinó una eina per pensar, compartir i transformar. Amb més de 30 anys d'història organitzen tardes de jocs, tallers, xerrades i com a

tota bona festa major, concerts. Aquests concerts, i la rauxa que els acompanyen, tenen lloc a la plaça Puigmercadal, un lloc emblemàtic, al centre de Manresa.

És una tasca de tots continuar cuidant i preservant espais on gaudir de la nostra cultura. És una tasca dels manresans, manresanes, i també especialment del govern municipal que ens representa, que els carrers de la nostra ciutat continuïn sent un lloc on trobar-nos i celebrar la Festa Major.

Perquè no hi ha Manresa sense Alternativa. Perquè no hi ha Manresa sense tots els que ens l'estimem i ens la sentim nostra. No hi ha Manresa sense el Carles que toca la música dels cavallets, sense el Mallol que està a dos assajos al mateix temps, sense el Pol i l'orgull de ser dels Tirallongues o sense el Ramón que s'encarrega que el dia del correfoc Manresa s'ompli de pólvora. Seguim doncs amb l'alegria i entusiasme que ens caracteritza, fent nostre cada carrer i cada plaça de Manresa.

Però no només hem de preservar carrers i places. Hem de preservar cada ball, cada espurna, cada tradició, cada colla, cada esbart. Perquè sí, més enllà que la nostra llengua i tradicions es veuen amenaçades, la falta de relleu també és un risc.

M'agradaria acabar amb una frase de l'escriptora nord-americana, Edith Wharton, que diu: "Creieu-me, tots i cadascun de vosaltres, si us dic que el millor que podem fer pels llocs on vivim és estar contents de viure-hi".

Visca Manresa! Visca la Catalunya Central! Visca Catalunya!

Joel Pociello Cayuela

21 anys

Hereu de Calella 2024 i hereu del Maresme 2025

Tordera

23 d'agost de 2025

Autoritats, membres del Foment del Pubillatge Català, torderencs, torderenques i gent d'arreu, benvinguts i benvingudes al municipi de Tordera.

És un honor ser aquí com a hereu del Maresme en un dia tan especial. Avui no només acomiadem d'un any de pubillatge, sinó que celebrem 65 anys d'història d'aquesta tradició a Tordera. 65 anys són molt més que una xifra: són dècades de rostres, veus i experiències que han fet possible que avui encara puguem sentir-nos part d'aquesta cadena viva.

La cultura no es transmet sola. Necessita persones que l'estimin i que la facin créixer. Necessita joves que, com les pubilles i els hereus, es posin la banda i la faixa amb orgull, sabent que darrere hi ha els avis i àvies que els van ensenyar a estimar el seu poble, i al davant hi ha infants que, potser sense saber-ho, els estan mirant i aprenent.

El pubillatge és molt més que vestir-se diferent o fer-se una fotografia. És un acte simbòlic: triar algú perquè representi una comunitat, perquè parli del que som i del que volem ser. Cada pubilla i cada hereu de Tordera han portat amb ells i elles un tros d'aquesta història, l'han compartit arreu i l'han retornat al poble amb més força.

En aquest món tan ràpid, on les modes canvien en segons i on sembla que tot es pot substituir, tradicions com aquesta ens recorden que hi ha coses que només es poden viure si les cuidem. Tordera ens ho ha demostrat: 65 anys vol dir que, malgrat les crisis, malgrat els canvis, hi ha hagut gent que ha cregut en la força d'explicar qui som.

Com a hereu del Maresme, us animo a continuar estimant aquesta herència. A entendre que la cultura no és una peça de museu, sinó una llavor que cal regar cada dia. Quan fem festa, quan ballem, quan expliquem històries, quan triem pubilles i hereus, estem dient al món que volem existir, que la nostra veu compta i honrem a qui ha lluitat perquè tinguem el privilegi de ser aquí avui.

És per això que en el comiat d'aquest any de pubillatge fem un brindis pel passat, però sobretot pel futur. Que els pròxims 65 anys trobin sempre joves valents i valentes que portin amb orgull el nom de Tordera arreu i el nom del pubillatge.

Vosaltres, Lidia, Josep, Gerard, Meritxell i Diana formeu part d'aquesta història. El vostre compromís i la vostra tasca ho ha demostrat en el transcurs d'aquest any. Prudenci Bertrana, escriptor torderenc, va dir: "Les arrels no són cadenes: són els fils invisibles que ens sostenen." Per això, als nous de Tordera i a les noves generacions us recomano agafar aquest consell que ens dona Prudenci, per veure l'arrelament com una força i no com un límit.

Moltes gràcies.

Andrés Claudio Popescu

19 anys

Hereu de Vidreres 2024 i fadrí de la Selva 2025

Maçanet de la Selva

9 d'agost del 2025

Autoritats, membres de foment del pubillatge català, maçanetenques, maçanetencs i companys d'arreu, sigueu tots benvinguts a l'acte d'avui. És curiós que sigui jo el que avui compartirà unes paraules perquè pels que no ho sabeu, jo soc de Vidreres, un poble veí que comparteix una intensa rivalitat amb Maçanet.

Malgrat les nostres diferències, també tenim paral·lelismes. Un clar exemple poden ser els habitants de cada vila, ja que l'estima i l'orgull que senten cadascun d'ells és tanta que gràcies a aquesta va néixer la nostra disputa.

Però avui no vull parlar de rivalitats, vull parlar de diferències i paral·lelismes. El pubillatge, tal com el coneixem nosaltres és molt diferent del que representava centenars d'anys enrere. Abans, la figura d'una pubilla o un hereu servia per heretar el patrimoni d'una família, de manera que s'evitava la pèrdua d'aquest. Avui dia, tots els integrants continuem heretant patrimoni, però aquest ja no és material. Heretem els valors i les nostres tradicions que ens permeten construir país i fan de nexa entre les generacions de la nostra comunitat.

Tanmateix, hi ha més coses que han canviat amb el temps, i una d'aquestes són les persones. Podríem dir que setanta anys enrere dins del pubillatge pràcticament només trobàvem generacions on els seus orígens es remunten al territori català, si més no l'espanyol. Però amb el temps la massa demogràfica del nostre país ha crescut, i no només perquè hi hagi hagut un increment en la taxa de natalitat, sinó que també hi ha hagut un increment d'immigració.

Aquestes persones, per adversitats i complicacions que hi havia en la seva terra natal, s'han vist obligades a deixar-la, per més propera o més llunyana que fos. Aleshores, ara es troben en una situació en què ja no tenen a gent que la resguardi o ja no tenen cap cosa que puguin dir que els pertany. Els toca començar des de zero i esforçar-se per integrar-se. Tot i això, amb el pas dels anys, molts d'aquests aconseguen crear uns nous fonaments en el nostre petit país, però sempre quedarà una petita ombra en el seu llegat que condicionarà la seva imatge.

Aleshores, el pubillatge mateix ha estat afectat per aquest moviment i cada cop comença a ser més freqüent veure noms i cognoms que no formen part del conjunt al qual estem acostumats. Aquest fet per alguns pot resultar incòmode i fins i tot, per altres pot arribar a considerar-se un esdeveniment que corromp una de les arrels de la nostra nació. Llavors, hi ha persones que poden haver estat víctimes d'aquesta

petita ombra intergeneracional que, per desgràcia, els ha fet viure o sentir mirades despectives, actituds d'altres que els aïllen i altres conductes que poden resultar incòmodes o bé que els poden fer reconsiderar si són al lloc indicat.

Avui vull refutar aquesta ideologia. Sé que coneixent la situació actual respecte a aquesta temàtica és complicat veure la immigració com a un element positiu, però tampoc podem permetre que per les accions d'una minoria es condicioni la imatge de tot un col·lectiu. Avui amb el cor ple i el cap ben alt us puc dir obertament que estimo aquesta terra tant com vosaltres, perquè jo també pertanyo a Catalunya.

Així doncs, potser ha arribat l'hora de reconsiderar l'estructura de la nostra identitat com a poble, ja que podria haver-hi més integrants que volen participar i enriquir la nostra cultura, però sobretot defensar-la, una lluita que ens correspon a tots, però sembla que no la volem compartir o que alguns no són dignes de ser al nostre bàndol.

Ja per acabar, i deixant de banda les reivindicacions, m'agradaria felicitar i agrair al pubillatge maçanetenc 2024 per la feina feta i per haver fet la meva vigència més enriquidora i bonica.

I ara sí, visca Maçanet de la Selva, visca la Selva i visca Catalunya.

